

PETŐFI SÁNDOR

1.

A KUTYÁK DALA

Süvölt a zivatar
A felhős ég alatt;
A tél iker fia,
Eső és hó szakad.

Mi gondunk rá? mienk
A konyha szöglete.
Kegyelmes jó urunk
Helyheztetett ide.

S gondunk ételre sincs.
Ha gazdánk jóllakék,
Marad még asztalán,
S mienk a maradék.

Az ostor, az igaz,
Hogy pattog némelykor,
És pattogása fáj,
No de: ebcsont beforr.

S harag multán urunk
Ismét magához int,
S mi nyaljuk boldogan
Kegyelmes lábait!

Pest, 1847. január

2.

A FARKASOK DALA

Süvölt a zivatar
A felhős ég alatt,
A tél iker fia,
Eső és hó szakad.

Kietlen pusztaság
Ez, amelyben lakunk;
Nincs egy bokor se', hol
Meghúzhatnók magunk.

Itt kívül a hideg,
Az éhség ott belül,
E kettős üldözőnk

Kinoz kegyetlenül;

S amott a harmadik:

A töltött fegyverek.

A fehér hóra le

Piros vérünk csepeg.

Fázunk és éhezünk

S átlóve oldalunk,

Részünk minden nyomor...

De szabadok vagyunk!

Pest, 1847. január

* * * * *

A FARKAS ÉS A KUTYA

A sovány farkas kerülgette a falut s találkozott a kövér kutyával. Kérdi a kutyától a farkas:

- Mondd csak, kutya, honnan szerzed te az ételt?

- Az emberek adják - felelte a kutya.

- Bizonyosan fáradságos munkával szolgálod meg az embereknek.

- Nem, nem fáradságos a mi szolgálatunk - felelte a kutya. - A mi dolgunk éjszakánként őrizni az udvart.

- És csak azért etetnek ilyen jól? - kérdezte a farkas. - Hiszen akkor magam is azonnal vállalnám ezt a szolgálatot, mert hát nekünk, farkasoknak, nehéz megszerezni az ennivalónkat.

- Akkor gyere velem - biztatta a kutya. - Neked is ad majd enned a gazdám.

Örvendett a farkas, elment a kutyával, hogy szolgáljon az embereknek. Már-már be is lépett a kapun, mikor észreveszi, hogy a kutyának a nyakán ki van a szőr kopva. Mondja neki:

- Hát ez mitől van itt a nyakadon, te kutya?

- Hát csak úgy - felelte a házőrző.

- No de mondd meg, mitől?

- Hát csak úgy, a láncról. Mert hát nappal láncra kötnek s a lánc egy kicsit kikoptatta a szőrt a nyakamon.

- Akkor hát áldjon meg az isten, kutya - szólt a farkas. - Nem megyek én az emberek közé. Ne legyek én olyan kövér, mint te, soha, de maradjak szabad.

(Lev Tolsztoj: Az "Új ábécé" meséi)